

Nr 472

av herr Nilsson i Agnäs
om inrättande av speciella kliniker för aborter.

Antalet s. k. legala aborter i Sverige ökar årligen på ett oroväckande sätt. Enligt uppgift skulle antalet 1970 ha utgjort nära 17 000 och i fjol ungefär 19 000.

Med tanke på den minskade inflyttningen, det sjunkande födelsetalet och det stora antalet åldringar i vårt land är det betänkligt att så många ofödda barn dödas. Utvecklingen kan exempelvis leda till att vårt skol- och utbildningsprogram visar sig vara ogenomförbart. Vi kan strax befinna oss i ett skede med alltför få människor i arbetsför ålder. Vård- och försörjningsproblem inträder och vårt nationella territorium måste upplåtas för andra folk som torde ha större svårigheter att finna sig till rätta.

Det som allra mest oroar många svenskar är de moraliska aspekterna på denna fråga. Det kan inte vara rätt att avliva dem som enligt biblisk terminologi gjort varken ont eller gott under det att vi talar om jämlikhet och rättstrygghet. Det ofödda barnet är en individ som inte kan föra sin egen talan men som i kristen och humanistisk kultursfär haft skydd och rätt att födas och leva. Det är mer än tusen år sedan samhällets rätt att döda barn upphävdes av kristen tro och lag. Jag skall i annat sammanhang ta upp frågan ur kristen och moralisk synpunkt och framför här ett bestämt krav i samband med de legaliserade aborterna, nämligen att de flyttas från allmänna sjukhus och kliniker.

Vad kostar det att bortabortera 20 000 foster? Vi ställer läkare, sköterskor, vårdbiträden och annan personal till förfogande. Vi använder operationsrum och vårdssalar, undersökningsrum och kliniker, rådgivningscentraler – allt bekostat av allmänna medel. De alltmer liberaliserade bestämmelserna kommer att inom några år mångfaldiga antalet aborter, eftersom den allt friare praxis som tillämpas och ansvarskänslans borttagande kommer att föra med sig att antalet aborter bland barn under 18 år ökar. Våra ansträngda sjukhus- och vårdresurser, vår hårt arbetande stab av läkare och skötare kommer att dirigeras över från normala vård- och operationsarbeten till aborter.

Redan i dag får många sjuka vänta. Den cancersjuka kan inte få plats och vård i tid men den som söker abort har lagens stöd och kan inte avvisas eftersom abort måste ske så tidigt som möjligt. Det är en motbudande tanke att människor som lider av cancer eller är njursjuka eller behöver annan vård förgäves vädjar om hjälp medan aborter prioriteras. Bilden kan synas tecknad i för mörka färger men återger verkligheten, och när abortutredningens förslag om ett par år kan ha hunnit bli lagtext blir förhållandet förmodligen ännu mer markant.

Det synes många människor upprörande att samhällets resurser skall brukas i en dödande verksamhet. Jag hoppas att upplysning och fostran och en rättfärdig lagstiftning i framtiden skall nedbringa antalet aborter till ett minimum – de av olika skäl rimliga och icke självförvållade. Under tiden till dess bör abort icke få utföras på den allmänna hälso- och sjukvårdens inrättningar och utföras av personal som är anställd där.

Den vanliga sjuk- och hälsovården bör helt ställas till förfogande för dem som utan eget förvållande drabbats av skada eller sjukdom eller behöver förebyggande åtgärder. Aborterna bör överföras till speciella kliniker för dylik verksamhet och icke prioriteras som nu sker.

Med hänvisning till det anförda hemställes

att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär snar utredning om inrättandet av speciella kliniker för aborter.

Stockholm den 24 januari 1972

TORF NILSSON (m)

i Agnäs